

TALÁLKÖZÁSOK A SÁMÁN FIÁVAL

Gennadij Ajgi magyar nyelvű kötete *A sámán fia* címmel jelent meg 1973-ban. A költő csuvas származású, de 1960 óta oroszul írja verseit. Rab Zsuzsa válogatása mégis csak a csuvas nyelvű kötetekre hivatkozhatott, mert Ajgit második anyanyelvén nem közölték akkoriban, s talán még ma sincs orosz kötete. A csuvasok, akiknek ő lett a legnagyobb költője, az óbolgárok és az egyik hun törzs leszármazottai, szegről-végről rokonaink tehát, már csak ezért is érdekesek számunkra. Történelmük folyamán sohasem rendelkeztek önálló államisággal, a tatár, majd az orosz birodalom fennhatósága alá kerültek, de meg- és túléltek a szovjet korszakot. Gennadij Ajgi anyai nagyapja még sámán (magyar szóval: táltos) volt, s a költő büszke is rá - anyjától még ő is sok varázsigét és ráolvasást hallhatott, melyek beépültek izgalmas, az ősiséget avantgárddal ötvöző költészettel.

 Gennadij Ajgi 1988 őszén Szegeden járt. A világszerte ismert költőnek, akit Baudelaire-fordításaiért a franciák előkelő irodalmi díjjal tüntettek ki, s aki a magyar költészet legjavát is átültette csuvasra, ez volt az első külföldi útja, s még ezt is csak a gorbacsovi olvadásnak köszönhette. Barátja, Tabajdi Csaba, aki Szűrös Mátyás nagykövetsége idején kultúrattasé volt Moszkvában, hívta meg Magyarországra, s küldte Szegedre. A pátközpont sofőrje a Victor Hugo utca sarkán tette ki őt és orosz feleségét, s anélkül, hogy meggyőződött volna róla, valóban itt van-e a *Kincskereső* szerkesztősége, elhajtott. Ajgiék az Idegenforgalmi Hivatalba tévedtek, ahol - még csak néhány hete székeltünk mellettük, talán táblánk se volt - nem is hallottak a *Kincskereső*ről. De azért leültették a kopott orosz turistákat (mi másnak nézhették volna őket?), és némi tanakodás után felhívták az egyetem orosz tanszékét, hátha ott tudnak róluk vagy rólunk. Onnan szóltak nekem. Nem győztem mentegetőzni - főleg a sofőr bunkósága miatt -, de Ajgi legyintett: sokkal nagyobb megaláztatásokhoz szokott hozzá otthon, és azok a hölgyek igazán kedvesek voltak, pedig ő tudja, hogy itt nem nagyon szeretik az oroszokat... A Móra-kollégiumban tartott költői est jól sikerült; a kicsi, sovány, kiálló pofacsontú öregember mindenkit elbűvölt műveltségével, a magyar irodalomban való jártasságával, és azokkal a különös, nehezen követhető avantgardista versekkel is, melyeket a 73-as kötetből és az én friss fordításaimból válogattak össze a versmondók.

 Egy éven belül újra találkoztunk: Moszkvában, a

 &n
bsp könnyeden

 &n
bsp lélező-ékszer:

 &n
bsp szívélyességben - mely mintha szabadság
volna!... -

 &n
bsp bánatból vagy

 töméntelenből -

 &n
bsp (a távol

 &n
bsp kodébe búva)

 &n
bsp vagy ama gyöngy mely fogalom csupán -

 maga a bánat

 &n
bsp &n
 &n
bsp (1967)

 &n
bsp &n
Álom-megvilágosodás

 &n
bsp &n
 &n
bsp &n
N.Cs.-nek

 &n
bsp de hányszor!...

(Szeged, 1992. április. 17. p.)

(A **Baka István művei. Publicisztikák, beszélgetések** című kötetből)

[← Előző oldal](#)

[Következő oldal →](#)